

sa tead, armas Maria, luddas selle asja polest on. Agga siiseli tahhan minna homme jubba sunno onule üttelda, et meie teine teist armastame. Ma tahhan temma läest sind omimale palluda; olgo tüt, et ma ollen teomees temma palga ja leiwa eest, siiski tunneb ta mind, et ma vihakas ning mugris innimenne ollen; ja ma ussun, et temma omimet omma tässimehhe tüttre önnest ja rahusti ennam luggu peab, kui surja Hanso föbrussest.

Kui agga sedda tähhele pannen, mis sandist ta omima orjasi peab, jubba sellepärrastgi ei wöi ma tedda mitte armastada, kostis Maria.

Ma pannen sedda immeks, ütles Jürri, et se wanna teomees, se wenne Iwan, ni laua Hanso jures wälja peab; ta on jubba sille aasta temma tenistuses. Sinnust, Maria, wöib se wanna Iwan wissisti paljo luggu piddada. Igga hommiko, fui meie töle lähheme, pärrib ta issa minno läest järrel, luddas so lässi läib. Minna oöfan parrago ni wähhe wenneleelt, muido ma ollesjin temmaga ammogi föbrust teinud.

Se on vägga immelis, ütles Maria, sa minna armastan sedda wanna Iwani ja römustan ennast itta, fui ma tedda nään. Ta posle mitte nenda fui need teised wennelassed, kes suin küllas teniwad. Mo onno, kelle läest ma küsijin, kust Iwan pär-ritud, ütles mulle, et temma laugelt wennemaalt Urali-mäggedelt ühhe rikka herraga Tallinna tul-nud. Se herra olla laewaga sassamale läinud,

ogga wanna Iwan, kes herraast mahha jäi, on en-nast surja Hansu jure tenistusesse palkanud; en-nam ei tea ta onno tenumast ühtegi.

Minna pean nüüd hoosteles sää andma. Jum-mal olgo sunoga, armas Maria; nenda se jäüb: homme ma rägin sunno pärrast jo onnoga.

Peals onno sulle ommeti ühhe hea wastusse andma, kostis Maria.

Se silmapilgul läts Iwan möda ja andis märti, et üfs nende liggidal poese tagga on. Nipea fui nemmad onima silmi sunna pöörsid, tulli jo ta onno vihase näoga poesa taffa wäija ja ütles: Se rä-siminne, Jürri, wöid sa homme cünejele hoida; minna tahhan sulle agga tänna weel se wastusse anda. Hommest päwest oled sa minno tenistussest lahtilaastud. Ja sulle, Maria, annan nõu, selle mehhitessega mitte üht sõnna ennam räfida. Mis temma sulle enuist räfis sunno rikkusest, on temma omimast peast wäliamoeltud ehl — wöib ta olla — et temma emma sedda jamfi peaga könne-les, fui ta sedda temmale on räkinud.

Marias tussid piisarad silmi; agga fui Jürri sedda näggi, wöttis ta süddant ja wastas: Teie ei wöi mind mitte sel kombel tenistussest ajada, ma ollen fa teid truiste teninud ja issa omuna tööd õiete ja teie mele järrel teinud. Agga Maria pär-randusse ülle wöin ma jo kohhut nonda, ja sealts fulata, mis fest asjast arwataks.

Se jäüb sets, mis ma ollen üttelnud. Kassige